

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **M. N.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, odboru dopravy, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2016 sp. zn. DSH/14135/2016/Bla, č.j. MSK 65797/2016, **o dopravním přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30.5.2016 sp. zn. DSH/14135/2016/Bla, č.j. MSK 65797/2016 žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy změnil rozhodnutí Magistrátu města Havířova, správního odboru ze dne 16.3.2016 č.j. MMH/38957/2015-24, sp. zn. 1291/P/38957/2015/ŠVE tak, že se do bodu I. doplňuje

do právní kvalifikace přestupku *podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu bod 1*, takže daná právní kvalifikace zní přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu; dále se v bodě II. nahrazuje forma zavinění přestupku úmyslně formou zavinění z nedbalosti; dále se zcela vypouští text výroku označený III. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

- I. Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. a) (bod 1) zákona o silničním provozu, jehož se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 1.5.2015 v době kolem 15:45 hodin v Havířově-Podlesí na ul. Přímá řídil motorové vozidlo BMW, RZ X, na němž nebyla v rozporu s jinými právními předpisy umístěna přední tabulka registrační značky, čímž porušil § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů.
- II. Dále správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který měl spáchat úmyslně tím, že dne 11.5.2015 v době kolem 15:50 hodin v Havířově-Bludovicích na ul. Rodinné před domem č.o. 15 řídil motorové vozidlo BMW, RZ X, a při řízení neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu, čímž měl porušit § 6 odst. 8 písm. b) zákona o silničním provozu.
- III. Správní orgán I. stupně ve věci přestupků dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, kterých se měl žalobce dopustit tím, že dne 1.5.2015 v době kolem 15:45 hodin v Havířově-Podlesí na ulici Přímé a dne 11.5.2015 v době kolem 15:50 hodin v Havířově -Bludovicích na ulici Rodinné řídil motorové vozidlo, RZ X, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, čímž měl porušit § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, zastavil podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řízení, neboť se skutky nestaly.

V souvislosti s vyslovením viny pod body I. a II. byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal, že již v řízení před správním orgánem prvního stupně rozporoval, že by se protiprávního jednání dopustil, když ve svém vyjádření uvedl: „*v období od 24.4.2015 do 24.5.2015 jsem trávil společně se svou tehdejší přítelkyní Š. Š. dovolenou v Panamě*“. Dle žalobce se s touto námitkou, tedy že se nemohl protiprávního jednání dopustit, jelikož v době, kdy mělo ke skutku dojít, se vůbec nenacházel v České republice, nedokázal žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vypořádat. Žalobce rozporoval tvrzení, že by dne 19.5.2015 osobně převzal písemnost, zasílanou mu správním orgánem prvního stupně. Znovu uváděl, že se tohoto dne nenacházel v České republice, a tedy osobně tuto písemnost nemohl převzít. Žalobce rozporoval, že by podpis na této doručence byl jeho. Dále uvedl, že v době jeho pobytu v

Panamě měl jeho byt na starost jeho dobrý kamarád M.V. Žalobce namítal, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, kdy ze spisu vedeného správním orgánem prvního stupně protiprávní jednání žalobce nelze nijak dovodit. Pořízené fotografie na místě přestupku nejsou nijak vypovídající, kdy na základě nich nelze nijak dovodit celou řadu rozhodných skutečností, jako například kdy byly tyto pořízeny, kdo je pořídil, za jakých podmínek byly pořízeny, zda bylo vyfotografované vozidlo na místě pořízení fotografií zaparkováno, či zda došlo k zastavení vozidla policisty, kdo případně vozidlo řídil apod. Tyto skutečnosti pak dle správního orgánu měly být prokázány na základě svědecké výpovědi zasahujícího policisty R., a dále na základě oznámení o přestupku a úředního záznamu. K tomuto žalobce uvádí, že úřední záznam, resp. oznámení o přestupku (které je svou povahou rovněž úřední záznam) není důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Ani svědecká výpověď svědka R. není nijak vypovídající, jelikož nedisponuje žádným vypovídajícím potenciálem, a tedy nemůže do případu vnést a prokázat žádné rozhodující skutečnosti. Druhý ze zasahujících policistů nebyl v řízení vyslechnut. Žalobce považuje stav, ze kterého žalovaný v rámci svého rozhodnutí vycházel, za neprokázaný, kdy nebylo dostáno právní zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Žalobce dále uvedl, že vozidlo, při jehož řízení měly být přestupky spáchány, tedy motorové vozidlo BMW, RZ X, měl v době jeho pobytu v Panamě svěřené, stejně jako hlídání žalobcovy domácnosti, M.V. Ten mu sdělil, že vozidlo dne 1.5.2015 v době kolem 15:45 hodin řídil. Tato skutečnost může být potvrzena i svědkyní – P. D., která byla rozhodného dne s panem V. ve vozidle a může tedy relevantně vypovídat. Žalobce dále namítal, že nebyla naplněna skutková podstata § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona, kdy dle napadaného rozhodnutí měla být porušena povinnost stanovená § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Toto ustanovení uvádí: *„Provozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla“*. Ustanovení, které měl tedy žalobce porušit jako řidič, odkazuje na právní povinnost provozovatele vozidla, nikoliv na povinnost řidiče. Žalobce nemůže být uznán vinným z přestupku, kterého se dopustí jako řidič, má-li tento přestupek spočívat v porušení povinnosti provozovatele. Z dikce zákona vyplývá, že k porušení povinnosti vymezené § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel dojde pouze v případě, kdy na vozidle absentují obě tabulky registrační značky. Zastavenému vozidlu však chyběla pouze přední tabulka. Dále žalobce namítal, že pokud správní orgány rozhodly o vině žalobce pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničním zákona, postupovaly v rozporu s právními předpisy, kdy žalobce mohl být stíhán pouze pro přestupek dle § 83 odst. 1 písm. k) zákona o podmínkách provozu na silničních komunikacích, kdy vztah těchto dvou skutkových podstat je dán § 2 odst. 1 přestupkového zákona. Zásada *ne bis in idem* pak vylučuje možnost, aby byl stíhán pro oba tyto přestupky, resp. přestupek a správní delikt. Žalobce k přestupku ze dne 11.5.2015 namítal, že jediné důkazy, které byly v řízení provedeny, byly svědecké výpovědi policistů B. a P. Svědek B. uvedl, že: *„Na událost ze dne 11.5.2015 si vzpomínám jen sporadicky, kdy veškeré podrobnější skutečnosti k silničnímu zákroku jsem uvedl v úředním záznamu“*. I ten tedy přímo uvedl, že si již není schopen žádné podstatné okolnosti případu vybavit, a tedy se „pouze“ odkázal na úřední záznam. Tento postup nelze považovat v duchu zásady materiální pravdy za dostatečný. Dále žalobce namítal, že

ani skutečný řidič vozidla dne 11.5.2016 v žádném případě neporušil § 6 odst. 8 písm. b) silničního zákona. Jak již žalobce uvedl výše, v rozhodném období měl vozidlo zapůjčené M. V., který vozidlo řídil. Ten mu sdělil, že osvědčení o registraci vozidel měl celou dobu jízdy rozhodného dne u sebe. Zasahující policisté jej nijak nevyzvali, aby osvědčení o registraci vozidel předložil. K tomuto přestupku žalobce dále uvedl, že žalovaný překročil mez možnosti aplikace správního uvážení. Správní orgán prvního stupně dovodil, že tento přestupek byl spáchán úmyslně. Žalovaný pak v tomto ohledu výrok rozhodnutí změnil, kdy formu zavinění vyhodnotil jako nedbalostní. Změna v tomto ohledu však dle tvrzení žalobce není možná. Nejedná se o nijak nevýraznou „opravu“ zjevné nesprávnosti. Jde naopak o podstatný zásah do výroku rozhodnutí samotného. Pokud žalovaný vyhodnotil protiprávní jednání jako méně společensky škodlivé (spáchané z nedbalosti), pak se tato skutečnost měla odrazit ve výši udělené sankce, která měla být zákonitě nižší. Dále žalobce namítal, že byl ve správním řízení zastoupen svojí zmocněnkyní K. Š., která proti rozhodnutí prvního stupně podala odvolání. Napadané rozhodnutí ji doručeno nebylo, kdy doručováno bylo pouze žalobci. V tomto ohledu tak napadané rozhodnutí nabylo právní moci až v době, kdy se nová zmocněnkyně - přítelkyně žalobce Š.Š. dostavila ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu. V této době však již odpovědnost žalobce za přestupek dle § 20 v té době účinného přestupkového zákona zanikla. Tento zákon stanovoval, že *„přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Prekluzivní lhůta působící zánik trestní odpovědnosti pachatele přestupku byla stanovena bez dalšího na jeden rok. Je pravdou, že běh prekluzivní lhůty se zastavil v důsledku zahájení trestního řízení. Žalovaný však běh prekluzivní lhůty vyhodnotil v rozporu s právními předpisy. Běh prekluzivní lhůty pokračoval odevzdáním věci k projednání přestupku správnímu orgánu. K tomu došlo 9.9.2015, kdy tedy ode dne 10.9.2015 již běh prekluzivní lhůty pokračoval. Žalovaný pak nesprávně aplikoval ustanovení § 20 přestupkového zákona, kdy dovodil, že běh této lhůty pokračoval až dne 18.9.2015. Nezákonnost napadaného rozhodnutí žalobce dále spatřoval ve vypuštění výroku III. Pokud byl žalobce stíhán pro podezření ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1. písm. e) bod 1 silničního zákona a bylo rozhodnuto, že se těchto přestupků nedopustil, pak mělo být řízení o těchto přestupcích zastaveno. V tomto případě se nejedná o pouhou změnu právní kvalifikace, jak nesprávně dovodil žalovaný. To, že k oběma přestupkům mělo dojít jedním jednáním, neznamená, že se jednalo o jeden přestupek. Jednalo se o jedno jednání, jímž měly být spáchány dva samostatné přestupky, resp. dva samostatné skutky, kdy jeden z těchto skutků nepředstavoval přestupek. O zastavení řízení nebylo pravomocně rozhodnuto. Z toho důvodu ani nevznikla překážka věci rozhodnuté. Je tedy možné, že by mohlo být znovu zahájeno nové řízení o přestupku, ve kterém by žalobce byl tentokráte shledán vinným, popřípadě by mu mohlo dojít nové odsuzující rozhodnutí. Postup žalovaného, kdy vypustil výrok III., je potřeba označit za protiprávní. Napadeným rozhodnutím dále žalovaný „doplnil“ výrok I. rozhodnutí prvního stupně. Toto rozhodnutí uvádělo, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona, kdy žalovaný tuto právní kvalifikaci doplnil o bod 1. Žalovaný pak tento postup odůvodnil s tím, že se jednalo o „drobné“ opomenutí, kdy tak lze dovodit z úplné a správné právní kvalifikace jednání ze dne 1.5.2015 jako přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona. S tímto závěrem však žalobce nesouhlasil, kdy vadu výroku považuje za natolik podstatnou, že ji nelze bez dalšího opravit přímo rozhodnutím odvolacího správního orgánu.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 31.10.2016 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2016 sp. zn. DSH/14135/2016/Bla, č.j. MSK 65797/2016, z připojeného správního spisu Magistrátu města Havířov, odboru vnitra a živnostenského úřadu, z připojeného spisu žalovaného sp. zn. DSH/14135/2016/Bla a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ust. § 75 s.ř.s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně a žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané následující skutečnosti, které mají vztah k jednotlivým žalobním bodům uváděným v žalobě žalobce:

- z oznámení přestupku ze dne 1.5.2015 sepsaného Policií ČR, že dne 1.5.2015 v 15:45 hodin na ulici Přímé v Havířově-Podlesí řídil žalobce motorové vozidlo BMW, RZ X, bez přední registrační značky. Totožnost žalobce ověřili policisté podle občanského a řidičského průkazu. Oznámení přestupku neobsahuje vysvětlení žalobce ani jeho podpis;
- z úředního záznamu ze dne 1.5.2015 sepsaného pprap. O. R. pod č.j. KRPT-97421-1/PŘ-2015-070312, že obsahuje tentýž přestupek, jak je uvedeno výše;
- z fotografické dokumentace obsahující fotografické snímky ze dne 1.5.2015, že na předmětném vozidle není umístěna přední tabulka registrační značky;
- z oznámení přestupku ze dne 11.5.2015, že žalobce dne 11.5.2015 v době okolo 15:50 hodin řídil osobní automobil BMW, RZ X, na ulici Rodinné v Havířově-Bludovicích a byl zastaven hlídkou obvodního oddělení Policie ČR Havířov 1 na téže ulici před domem č.o. 15a, přičemž při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil osvědčení o registraci vozidla a svůj řidičský průkaz;
- z úředního záznamu ze dne 11.5.2015 sepsaného pprap. P. B. pod č.j. KRPT-104201-1/PŘ-2015-070312, že obsahuje tentýž přestupek, jak je uvedeno výše;
- z doručenky k č.j. 990/P/30088/2015/Pb, kterou zaslal Magistrát města Havířova žalobci, že si jí žalobce převzal oproti vlastnoručnímu podpisu dne 19.5.2015;
- z usnesení o postoupení věci ze dne 25.5.2015, že správní orgán I. stupně postoupil Okresnímu státnímu zastupitelství Karviná spisové dokumentace žalobce k posouzení a dalšímu opatření a to z důvodu, že jednání žalobce ze dne 1.5.2015 a 11.5.2015 mohlo naplnit znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku;
- z přípisu – záznam o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 3.8.2015, že dne 3.8.2015 byly zahájeny úkony trestního řízení pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního

zákoníku, který měl spáchat žalobce tím, že měl dne 1.5.2015 a 11.5.2015 řídit motorové vozidlo BMW, RZ X, přičemž mu byl Magistrátem města Havířov uložen trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 9 měsíců, a to od 18.2.2014 do 23.8.2015, tedy svým jednáním mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána;

- z plné moci ze dne 23.4.2015, že žalobce zmocnil pro zastupování ve věci Ing. M. J.;
- z oznámení a předvolání ze dne 23.9.2015 vydaného Magistrátem města Havířov, že tento správní orgán zahájil řízení ve věci přestupku žalobce a předvolal ho k ústnímu jednání konaného dne 22.10.2015 v 9:00 hodin, které si žalobce osobně převzal dne 29.9.2015, o tomto ústním jednání byl vyrozuměn i zmocněnec žalobce. K tomuto jednání správní orgán I. stupně předvolal zasahující policisty - svědky pprap. O. R., pprap. R. M., pprap. P. B. a pprap. M. P.
- z protokolu o ústním jednání ze dne 22.10.2015, že se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec a dále se po omluvě nedostavil svědek – pprap. R. M. Při tomto jednání správní orgán I. stupně vyslechl svědka pprap. O.R., který k události ze dne 1.5.2015 uvedl, že k záměně žalobce nemohlo dojít, neboť ve služebním vozidle stáli s kolegou přímo naproti jeho vozidlu, když žalobce vyjížděl z ul. Přímé. Dále svědek uvedl, že žalobce k neumístění tabulky registrační značky uváděl, že ji má doma a že si ji pojede namontovat. Dále byli při tomto jednání správního orgánu I. stupně vyslechnuti svědci pprap. P.B.a pprap. M. P., kteří shodně uvedli k události ze dne 11.5.2015, že se jednalo o žalobce, který na výzvu nepředložil osvědčení o registraci vozidla a řidičský průkaz;
- z předvolání ze dne 30.10.2015, že správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 1.12.2015 na 9.00 hodin. Toto předvolání si žalobce osobně převzal dne 3.11.2015, o tomto ústním jednání byl vyrozuměn i zmocněnec žalobce. K tomuto jednání správní orgán I. stupně předvolal svědka pprap. R. M.;
- z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.11.2015 č.j. 1As 100/2015-57, že tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.3.2015 č.j. 18A 23/2014-22 a rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15.4.2014 č.j. MSK 40082/2014;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 1.12.2015, že se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. K tomuto jednání se dostavil T.S., který předložil kopii plné moci, kterou mu udělil žalobce pro zastupování v celém řízení sp. zn. 1219/P/38957/2015/Pb. Správní orgán I. stupně tuto kopii plné moci převzal a T. S. sdělil, že je nutné k prokázání plné moci doložit originál plné moci. Kopie plné moci je v části podpisu podepsána tak, že neodpovídá podpisu žalobce na plné moci udělené Ing. M. J. T. S. uvedl, že originál plné moci nevlastní a tudíž byl oprávněnou úřední osobou vykázán z jednací místnosti a poučen, že bude usnesením vyzván k odstranění vady podání – doložení originálu plné moci. Při tomto jednání správní orgán I. stupně vyslechl svědka pprap. R. M., který k události ze dne 1.5.2015 uvedl, že k záměně žalobce nemohlo dojít, neboť stáli s kolegou přímo naproti vozidlu, které vjíždělo z ul. Přímé. Žalobce byl ztotožněn z předložených

dokladů. Dále svědek uvedl, že žalobce k neumístění tabulky registrační značky uváděl, že ji má doma a že si ji pojede namontovat;

- z usnesení o odepření nahlížení do spisu ze dne 1.12.2015, že správní orgán I. stupně odepřel T. S. nahlížet do spisu z výše uvedených důvodů;
- z usnesení o určení lhůty k odstranění vad podání ze dne 1.12.2015, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad podání – předložení originálu plné moci udělené T. S.;
- dne 8.12.2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen originál plné moci ze dne 12.11.2015, kterou žalobce udělil T. S. pro zastupování v řízení vedeném pod sp. zn. 1219/P/38957/2015/Pb;
- z vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 9.12.2015, že správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce žalobce T. S., že má právo před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim;
- z protokolu o seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ze dne 16.12.2015, že se k správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec žalobce. Zmocněnci žalobce byla předána celá spisová dokumentace;
- z přípisu, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 21.12.2015, že se zmocněnec žalobce vyjádřil k přestupkům žalobce ze dne 1.5.2015 a 11.5.2015;
- z předvolání ze dne 21.1.2016, že správní orgán I. stupně předvolal zmocněnce žalobce k ústnímu jednání na den 24.2.2016 na 10.00 hodin;
- z protokolu o ústním jednání ze dne 24.2.2016, že se ke správnímu orgánu I. stupně dostavila K. Š., která doložila plnou moc ze dne 27.1.2016, kterou jí udělil žalobce;
- z přípisu, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 4.3.2016, že se zmocněnkyně žalobce vyjádřila k přestupkům žalobce ze dne 1.5.2015 a 11.5.2015;
- dne 16.3.2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupcích žalobce.

Součástí správního spisu je blanketní odvolání zmocněnkyně žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu bylo doručeno dne 22.4.2016. Dne 16.5.2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis, ve kterém K. Š. zrušila své zmocnění ve správních řízeních, které byla vedena pod sp. zn. 1291/P38957/2015ŠVE. Žalovaný dne 18.5.2016 vydal usnesení, jímž byla žalobci stanovena lhůta 5 pracovních dní k doplnění jeho blanketního odvolání, které si žalobce osobně převzal dne 20.5.2016. Žalobce toto blanketní odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnil. O tomto blanketním odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30.5.2016. Dále je součástí správního spisu plná moc, která byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 28.6.2016, kterou žalobce zmocnil Š. Š. k zastupování ve správním řízení sp. zn. 1291/P/38957/2015/Pb. Tato zmocněnkyně dne 28.6.2016 zmocnila substituční plnou mocí J. S. k vyzvednutí kompletního spisového materiálu vedeného Magistrátem města Havířov pod sp. zn. 1291/P/38957/2015/Pb a 1414/P/42203/2015/Pb. Dle protokolu o nahlédnutí do spisu ze dne 30.6.2016 byla J. S. předána na CD nosiči fotokopie kompletního

spisového materiálu. Dne 27.10.2016 sdělil Magistrát města Havířova žalovanému, že silniční vozidlo BMW, RZ X, bylo na žalobce evidováno ve stavu „převodu“ od 13.8.2014 do 21.5.2015, uvedené vozidlo žalobce na svou osobu zaregistroval dne 21.5.2015.

V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:

- k námitce žalobce, že se protiprávního jednání nedopustil, že byl na dovolené v Panamě, a že motorové vozidlo řídil M.V., je nutno poukázat na shora citované oznámení přestupku ze dne 1.5.2015, na němž je uvedeno jméno a příjmení žalobce včetně data jeho narození a rodného čísla, čísla občanského průkazu žalobce a jeho řidičského průkazu. Skutečnost, že žalobce řídil motorové vozidlo dne 1.5.2015 v době kolem 15:45 hodin byla prokázána i výpovědí svědků - zasahujících policistů (pprap. O. R. a ppap. R. M.), kteří shodně uvedli, že k záměně žalobce nemohlo dojít, neboť ve služebním vozidle stáli s kolegou přímo naproti jeho vozidlu, když žalobce vyjížděl z ul. Přímé. Skutečnost, že žalobce řídil dne 11.5.2015 v době kolem 15:50 hodin byla prokázána výpovědí svědků - zasahujících policistů (pprap. P.B. a ppap. M. P.), kteří shodně uvedli k události ze dne 11.5.2015, že se jednalo o žalobce, který na výzvu nepředložil osvědčení o registraci vozidla a řidičský průkaz. Žalobce byl ztotožněn podle jeho občanského průkazu. Tvrzení žalobce, že byl v období od 24.4.2015 do 24.5.2015 v Panamě na dovolené a tvrzení, že vozidlo dne 1.5.2015 v době kolem 15:45 hodin a dne 11.5.2015 v době kolem 15:50 hodin řídil M. V., jsou pouze účelové a nepravdivé, neboť dle názoru krajského soudu bylo dostatečně prokázáno, že žalobce v době kontrol (1.5.2015 a 11.5.2015) předmětné vozidlo řídil. Správní orgán postupoval správně, když vyhodnotil, že důkaz svědeckou výpovědí Š. Š. a rekonice policistů by byly nadbytečné. Navrhovaný výslech údajného řidiče M.V. a svědkyně P. D. nebyl dle názoru krajského soudu nezbytný pro zjištění skutkového stavu. Skutečnost, že žalobce řídil v inkriminované době motorové vozidlo byla v důkazním řízení nezvratně prokázána. Navíc námitku, že motorové vozidlo řídil v době spáchání přestupků M. V. a další nové skutkové tvrzení žalobce ohledně svědkyně P. D. uvedené až v žalobě hodnotí krajský soud nejen jako nedůvodné, ale i spekulativní, neboť žalobce je neuplatnil ani před správním orgánem I. stupně ani v odvolání, které podal jako blanketní. Těmito námitkami se správní orgány proto nezabývaly a není úkolem krajského soudu v tomto směru jejich řízení nahrazovat. Takový závěr mimo jiné vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43, v němž se mimo jiné uvádí, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. K doručence ze dne 19.5.2015 krajský soud podotýká, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se žalobce nepodepisuje vždy „strojově“ stejně. Krajský soud

neshledal natolik významné odlišnosti podpisů ve srovnání s dalšími podpisy žalobce obsaženými ve správním spise, které by vzbuzovaly důvodné pochybnosti o tom, že by podpis žalobce na doručence ze dne 19.5.2015 nebyl jeho;

- žalobce namítal, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, kdy ze spisu vedeného správním orgánem prvního stupně protiprávní jednání žalobce nelze nijak dovodit. Pořízené fotografie na místě přestupku nejsou nijak vypovídající, kdy na základě nich nelze nijak dovodit celou řadu rozhodných skutečností. Tyto skutečnosti pak dle správního orgánu měly být prokázány na základě svědecké výpovědi zasahujícího policisty R., a dále na základě oznámení o přestupku a úředního záznamu. Svědecká výpověď svědka R. není nijak vypovídající, jelikož nedisponuje žádným vypovídajícím potenciálem, a tedy nemůže do případu vnést a prokázat žádné rozhodující skutečnosti. Druhý ze zasahujících policistů nebyl v řízení vyslechnut. Žalobce považuje stav, ze kterého žalovaný v rámci svého rozhodnutí vycházel, za neprokázaný, kdy nebylo dostáno právní zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Krajský soud dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení o přestupku ze dne 1.5.2015, fotodokumentace motorového vozidla BMW RZ X, ze které je patrné, že na vozidle není umístěna tabulka přední registrační značky, a že tuto fotodokumentaci ze dne 1.5.2015 zhotovil pprap. O. R. a důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů pprap. O. R. a pprap. R. M. byly za daného stavu dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Oba zasahující policisté shodně vypověděli, že k záměně žalobce nemohlo dojít, neboť ve služebním vozidle stáli přímo naproti jeho vozidlu, když žalobce vyjížděl z ul. Přímé. Dále vypověděli, že žalobce k neumístění tabulky registrační značky uváděl, že ji má doma a pojedě si ji namontovat. Pprap. O. R. byl vyslechnut u ústního jednání dne 22.10.2015 a pprap. R. M. byl vyslechnut u ústního jednání dne 1.12.2015, není tedy pravdou, jak uvádí žalobce, že by druhý ze zasahujících policistů nebyl vyslechnut. Skutečnost, že žalobce řídil motorové vozidlo bez přední tabulky registrační značky, byla v důkazním řízení nezvratně prokázána;
- žalobce namítal, že nebyla naplněna skutková podstata § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona, kdy dle napadaného rozhodnutí měla být porušena povinnost stanovená § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Toto ustanovení uvádí: *„Provozovatel silničního vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla“*. Ustanovení, které měl tedy žalobce porušit jako řidič, odkazuje na právní povinnost provozovatele vozidla, nikoliv na povinnost řidiče. Žalobce nemůže být uznán vinným z přestupku, kterého se dopustí jako řidič, má-li tento přestupek spočívat v porušení povinnosti provozovatele. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že z těchto zákonných ustanovení nevyplývá, že by pouze provozovatel nesměl provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou. Žalobce jako řidič vozidla je dle § 5 odst. 1

písm. a) zákona o silničním provozu povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, kterým je v tomto případě zákon č. 56/2001 Sb. a dle § 38 odst. 1 písm. c) tohoto zákona vyplývá, že na pozemních komunikacích nesmí být provozováno vozidlo, na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla. Tím, že žalobce řídil vozidlo bez přední tabulky registrační značky, porušil výše uvedená ustanovení a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu. Tvzení žalobce, že z dikce zákona vyplývá, že k porušení povinnosti vymezené § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel dojde pouze v případě, kdy na vozidle absentují obě tabulky registrační značky, je v rozporu s výše uvedenými ustanoveními, neboť v těchto ustanoveních je užito jednotné číslo – tabulka s registrační značkou, což lze interpretovat pouze jako „alespoň jedna tabulka“, tudíž žalobcova interpretace „ani jedna tabulka“ je nesprávná. Jízda bez přední registrační značky nejenže podstatně významně ztěžuje identifikaci, ale v mnoha případech přímo znemožňuje chránit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č.j. 10 As 113/2014-71);

- žalobce namítal, že pokud správní orgány rozhodly o vině žalobce pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničním zákona, postupovaly v rozporu s právními předpisy, kdy žalobce mohl být stíhán pouze pro přestupek dle § 83 odst. 1 písm. k) zákona o podmínkách provozu na silničních komunikacích, kdy vztah těchto dvou skutkových podstat je dán § 2 odst. 1 přestupkového zákona. Zásada *ne bis in idem* pak vylučuje možnost, aby byl stíhán pro oba tyto přestupky, resp. přestupek a správní delikt. Tato žalobní námitka žalobce je zmatečná, neboť žalobce zaměňuje správní delikt a přestupek. Dle § 83 odst. 1 písm. k) zákona č. 56/2001Sb. *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. c) provozuje na pozemních komunikacích silniční vozidlo, na němž není způsobem umožňujícím identifikaci vozidla umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného stát, zatímco dle § 83a odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. c) provozuje na pozemních komunikacích silniční vozidlo, na němž není způsobem umožňujícím identifikaci vozidla umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu. Je tedy nutno odlišovat přestupek dle § 83 odst. 1 písm. k) zákona č. 56/2001Sb. a správní delikt dle 83a odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb. Na základě sdělení Magistrátu města Havířova ze dne 27.10.2016, že silniční vozidlo BMW, RZ X, bylo na žalobce evidováno ve stavu „převodu“ od 13.8.2014 do 21.5.2015 a uvedené vozidlo žalobce na svou osobu zaregistroval až dne 21.5.2015, vyplývá, že v době spáchání přestupků žalobce nebyl provozovatelem vozidla. Podle § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 *je provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho**

provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba. Žalobce vozidlo přihlásil k registraci až dne 21.5.2015 a teprve tímto dnem se stal provozovatelem vozidla, tudíž žalobce nemohl být postihován pro přestupek ani správní delikt provozovatele vozidla. K porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo a ani nemohlo dojít s ohledem na výše uvedené;

- žalobce k přestupku ze dne 11.5.2015 namítal, že jediné důkazy, které byly v řízení provedeny, byly svědecké výpovědi policistů B. a P. Svědek B. uvedl, že: „*Na událost ze dne 11.5.2015 si vzpomínám jen sporadicky, kdy veškeré podrobnější skutečnosti k silničnímu zákroku jsem uvedl v úředním záznamu*“. I ten tedy přímo uvedl, že si již není schopen žádné podstatné okolnosti případu vybavit, a tedy „pouze“ odkázal na úřední záznam. Žalobce namítal, jakým způsobem správní orgány dospěly k závěru, že žalobce osvědčení o registraci vozidla nepředložil, a naopak, jakým způsobem došly k závěru, že řidičský průkaz předložil. Správní orgán prvního stupně dovodil, že tento přestupek byl spáchán úmyslně. Žalovaný pak v tomto ohledu výrok rozhodnutí změnil, kdy formu zavinění vyhodnotil jako nedbalostní. Změna v tomto ohledu však dle tvrzení žalobce není možná. Nejedná se o nijak nevýraznou „opravu“ zjevné nesprávnosti. Pokud žalovaný vyhodnotil protiprávní jednání jako méně společensky škodlivé (spáchané z nedbalosti), pak se tato skutečnost měla odrazit ve výši udělené sankce, která měla být zákonitě nižší. Krajský soud dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo prokázáno. Oznámení přestupku ze dne 11.5.2015 a důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů pprap. P. B. a pprap. M. P. byly za daného stavu dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Oba zasahující policisté shodně vypověděli, že se jednalo o žalobce, který na výzvu nepředložil osvědčení o registraci vozidla a řidičský průkaz. Krajský soud podotýká, že přestupkové řízení bylo zahájeno mj. ve věci řízení vozidla, aniž by byl žalobce držitelem příslušného řidičského oprávnění. Žalobce nebyl obviněn z přestupku spočívajícího v tom, že u sebe neměl řidičský průkaz. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce nemohl být v důsledku napadeného rozhodnutí zkrácen na svých právech tím, že nebyl uznán vinným pro další přestupek, naopak tato skutečnost je logicky ve prospěch žalobce. Ohledně změny formy zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí z úmyslné na nedbalostní, krajský soud uvádí, že žalovaný postupoval v souladu s § 90 odst. 1. písm. c) správního řádu. Tato změna výroku byla provedena ve prospěch žalobce a touto změnou nehrozila žalobci újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Nedůvodná je také námitka týkající se výše udělené sankce, neboť sankce byly uloženy na dolní hranici zákonných sazeb, tudíž sankce nemohla být nižší;
- žalobce namítal, že byl ve správním řízení zastoupen svojí zmocněnkyní K. Š., která proti rozhodnutí prvního stupně podala odvolání. Napadané rozhodnutí ji doručeno nebylo, kdy doručováno bylo pouze žalobci. V tomto ohledu tak napadané rozhodnutí nabylo právní moci až v době, kdy se nová zmocněnkyně - přítelkyně žalobce Š. Š. dostavila ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu. V této době však již odpovědnost žalobce za přestupek dle § 20 v té době účinného přestupkového zákona zanikla. Prekluzivní lhůta působící zánik trestní odpovědnosti pachatele přestupku byla stanovena bez dalšího na jeden rok. Je pravdou, že běh prekluzivní lhůty se

zastavil v důsledku zahájení trestního řízení. Žalovaný však běh prekluzivní lhůty vyhodnotil v rozporu s právními předpisy. Běh prekluzivní lhůty pokračoval běžet odevzdáním věci k projednání přestupku správnímu orgánu. K tomu došlo 9.9.2015, kdy tedy ode dne 10.9.2015 již běh prekluzivní lhůty pokračoval. Žalovaný pak nesprávně aplikoval ustanovení § 20 přestupkového zákona, kdy dovodil, že běh této lhůty pokračoval až dne 18.9.2015. Krajský soud poukazuje na to, že žalobce udělil plnou moc K. Š. dne 27.1.2016, která své zmocnění připsal ze dne 16.5.2016 zrušila. Napadené rozhodnutí ze dne 30.5.2016 žalovaný doručoval přímo žalobci, který ho osobně převzal oproti vlastnoručnímu podpisu dne 31.5.2016. Plná moc ze dne 23.5.2016, kterou žalobce udělil Š. Š., byla správnímu orgánu I. stupně doručena až dne 28.6.2016. Š. Š. se nedostavila ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu, jak uvádí žalobce, ale na základě substituční plné moci ze dne 28.6.2016 nahlížel do spisu J. S. Dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie* a dle § 20 odst. 2 téhož zákona *se do běhu lhůty podle odstavce 1 nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu*. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě přestupku žalobce ze dne 1.5.2015 uplyne jeden rok od jeho spáchání dne 1.5.2016 a v případě přestupku žalobce ze dne 11.5.2015 uplyne jeden rok od jeho spáchání dne 11.5.2016. Dne 3.8.2015 byly zahájeny úkony trestního řízení pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Podezření z přečinu nebylo žalobci prokázáno a tak dne 18.9.2015 byla věc odevzdána správnímu orgánu k projednání přestupků. Dle výše citovaných ustanovení se v předmětné věci do běhu lhůty nezapočítává doba od 3.8.2015 do 18.9.2015, což je 47 dní. Přestupek ze dne 1.5.2015 by tedy prekludoval dne 17.6.2016. Kdyby dle názoru žalobce byla věc odevzdána k projednání přestupku správnímu orgánu dne 9.9.2015, tak by přestupek ze dne 1.5.2015 prekludoval dne 8.6.2016 a ne dne 7.5.2015 (s ohledem na obsah žaloby se krajský soud domnívá, že měl žalobce na mysli den 7.5.2016) jak uvedl žalobce ve své žalobě, přičemž žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 31.5.2016, kdy si ho žalobce osobně převzal, přestupek byl tedy pravomocně projednán před uplynutím prekluzivní lhůty;

- nezákonnost napadaného rozhodnutí žalobce dále spatřoval ve vypuštění výroku III. Pokud byl žalobce stíhán pro podezření ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1. písm. e) bod 1 silničního zákona a bylo rozhodnuto, že se těchto přestupků nedopustil, pak mělo být řízení těchto přestupků zastaveno. To, že k oběma přestupkům mělo dojít jedním jednáním, neznamená, že se jednalo o jeden přestupek. Jednalo se o jedno jednání, jímž měly být spáchány dva samostatné přestupky, resp. dva samostatné skutky, kdy jeden z těchto skutků nepředstavoval přestupek. Z toho důvodu ani nevznikla překážka věci rozhodnuté. Je tedy možné, že by mohlo být znovu zahájeno nové řízení o přestupku, ve kterém by žalobce byl tentokrát shledán vinným, popřípadě by mu mohlo dojít nové odsuzující rozhodnutí. Postup žalovaného, kdy vypustil výrok III., je potřeba označit za protiprávní. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že dne 1.5.2015 se žalobce dopustil jednoho skutku, který podle správního orgánu I. stupně naplnil dvě skutkové podstaty přestupků, a

to skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu a skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jedná se tedy o jednočinný souběh nestejnorodý. Dne 11.5.2015 se žalobce dopustil také jednoho skutku, který podle správního orgánu I. stupně naplnil dvě skutkové podstaty přestupků, a to skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jedná se tedy opět o jednočinný souběh nestejnorodý. U jednočinného souběhu přestupků se skutečnost, že některé přestupky nejsou prokázány, uvede v odůvodnění rozhodnutí, o neprokázaných přestupcích se nečiní výrok o zastavení řízení. Jedná se totiž pouze o jeden skutek, jehož totožnost zůstává zachována. Žalovaný postupoval správně, když změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající ve vypuštění výroku III. O skutku ze dne 1.5.2015 bylo rozhodnuto výrokem I. rozhodnutí a o skutku ze dne 11.5.2015 bylo rozhodnuto výrokem II. rozhodnutí, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, proč nebyly naplněny znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené bylo o skutcích pravomocně rozhodnuto a napadené rozhodnutí tvoří překážku věci rozhodnuté a není tedy možné, aby bylo o daných skutcích zahájeno nové řízení;

- závěrem žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím žalovaný „doplnil“ výrok I. rozhodnutí prvního stupně. Toto rozhodnutí uvádělo, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) silničního zákona, kdy žalovaný tuto právní kvalifikaci doplnil o bod 1. Žalovaný pak tento postup odůvodnil s tím, že se jednalo o „drobné“ opomenutí, kdy tak lze dovodit z úplné a správné právní kvalifikace jednání ze dne 1.5.2015 jako přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona. S tímto závěrem však žalobce nesouhlasil, kdy vadu výroku považuje za natolik podstatnou, že ji nelze bez dalšího opravit přímo rozhodnutím odvolacího správního orgánu. I tato poslední žalobcova námitka je nedůvodná, neboť žalovaný pouze doplnil „bod 1“ do právní kvalifikace přestupku, čímž napravil pouhé opomenutí správního orgánu I. stupně. V celém správním spise a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vždy uvedené kompletní znění předmětného ustanovení (§ 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu) a ve znění výroku prvostupňového rozhodnutí bylo přesně popsáno, z čeho byl žalobce uznán vinným – z řízení vozidla, na němž nebyla umístěna přední tabulka registrační značky, tudíž touto změnou nehrozila žalobci újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl bez jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu

správnímu soudu v Brně, a to písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžoval sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 6. března 2017

JUDr. Petr Indráček
samosoudce